

בוודאי תמה אתה מדוע לא כתבתי אליך בזמן האחרון. ואכן, בימים טרופים אלו, הזמן נגוז ואינני מסוגלת לחשוב דבר מלבד מלצפות לבוא הגואל. אשר בוודאי יבוא בקרוב.. אחרת.. מה יהיה?

אל תתרגש, יומני, מהעפר הנערם עליך תוך כדי הכתיבה, הרי אני כותבת על רצפת המערה המצופה בעפר! כן, כמו שנחשת, אנחנו לא בביתנו אשר ביהודה, כבר שבוע אנו מתגוררים בתוך המערה. כאן אנו מוגנים רחוק מתווך עיניהם האורבות לטרף של היוונים הארורים. אומנם לפני יומיים ארע שפולגת יוונים עברה ליד מערתנו וממש כפסע היה ביננו לבינם, אך בחסדי שמים לא הבחינה בפתח המערה המוסווה היטב מאחורי אבנים כבדות. לכל מקרה כבר הכנו את הורקנוס ואליעזר עם משחק הסביבון לבלבל את האויב, באם יבוא. חלילה.

אינני רוצה להיזכר בקורות אותנו בירושלים. ירושלים הבנויה כעיר שחוברה לה יחדיו.. ירושלים עיר הקודש, מי היה מאמין שבעיר בה שוכן בית מקדשנו אין רשות להזכיר את שמו של הבורא בקול. כן, יומני, שלא תחשוב שאני מגזימה בתיאורי. כלל וכלל לא. המצב בירושלים קרוב לייאוש, ולא בכדי עברנו כולנו למערה הצפופה. אספר לך את אשר ארע לי ולאלישע לפני כשבועיים בהלכנו במצוות כיבוד אב לגמול חסד עם קרובו של אבא. בעוד אנו הולכים בזהירות בצידי הרחובות הגיע כנגדנו נער מחוצף מנערי היוונים, לבוש בבגדי ספרטה ואתונה, ובידו רומח וכדור ברזל, הוא הניף את כדורו כנגד פנינו ופנה לאחי. "ראו נא ראו, ילד יהודי חלוש וחיוור.. " וקולו עולה בחמלה מאוסה. "מדוע נראה אתה כאילו עוד רגע

ותיפול מרוב חולשה" המתיק ולאחר רגע שלף נזיד בשר חזיר מצרורו. "הרי לך בשר משובח, תאכל ותתחזק. הרי אתם היהודים, אין לכם לא בשר עוף ולא בשר בהמה, כי ברוב סכלותכם את בהמותכם מכרתם!!" חחח צחק היווני צחוק זדוני. ליבי הלם בפרעות. הרי זה אסון!! בשר טמא!! צעקה נמלטה מפיו. "אלישע בוא ונברח מכאן" קראתי אליו, נסנו על נפשינו. הנער לא וויתר. הוא רדף אחרינו בקוראו "פרמיטבים, חשוכים, עד מתי תמשיכו לאחוז בדתכם הישנה" רצנו ורצנו, כל עוד נפשנו, עד אשר נעלמה דמותו מעינינו. עוד לא הספקנו לנשום נשימה עמוקה אחת, והנה פלוגה שלמה של חיילים מתקרבת לנגדנו. הם קלטו אותנו מיד, ולאחר רגע הקיפונו מכל הכיוונים. חיל אחד משך לאחי בכובעו עם החנית שבידו וחטפו ממנו בגסות. "השב את כובעי!" צעק אחי. "לא עשיתי לך דבר!" חחח.. נהנה היווני מכעסו של אחי. כובעו של אחי עלה הון רב ונקנה לו לכבוד חגיגת בר המצווה שנערכה עבורו אשתקד. "הס יהודון, כובעך מוחרם בפקודת המלך אנטיוכס אפפינס ירום הודו" ליהג היווני בקול. "אבל מדוע???" קרא אלישע בקול בוכים. קשה היה לו לוותר על כובעו היקר. "מדוע אתה שואל, יהודון?? אולי שכחת שעליך לכתוב על בגדיך שאין לך חלק באלוקי ישראל???" עתה צחקו גם שאר החיילים על "חוכמתו" של חברהם, ידוע ידעו שהגזרה הייתה לכתוב רק על הדלתות והבהמות. לא על בגדים. היווני העיף את הכובע אל על ותפסו. ויחד עם שאר החיילים נעלם מהאופק. "בואי מילכה" קרא לי אלישע אחי. "נודה לה' שפגעו רק בכובעי ולא נגעו בנפשנו לרעה.. בואי ונשוב הביתה" בבהילות נחפזנו לביתנו, לא היה עלינו לדפוק בדלת, כי הרי זה זמן רב שאין הדלת קיימת כלל. (זוכר אתה שסיפרתי לך, שכה קשה לי להירדם בלילות מפחד אויב..) שחנו בדמעות לאבינו את הקורות עמנו. ויחד הודינו לה' על הצלתנו מיד אויבנו. עתה

החליט אבינו כי די עוד לחיות בירושלים המלאה בגייסות
חיילים אורבים לטרף, עלינו לעבור למערות. ואכן, מאז אנו
יושבים במערות. כאן אפשר לחיות בשלווה. אומנם במערה
חשוך, אבל עדיף חושך גשמי מהחושך הרוחני השורר
בירושלים. אוי, ריבונו של עולם, עד מתי נשב בחושך???

גזירות היוונים מחשיכות את עיניהם של ישראל. החושך
הגדול ששורר על ליבי גדול מספר.. צעקותיהם של היוונים
וגרוע מהם- המתיוונים, מהדהד עדיין באוזני אפילו שרחקתי
מהם. עד מתי תמשך הזוועה הזו לעמנו!? רוצה אני לספר לך
סוד, אינני יודעת אם נכון הוא אם לא, אבל שמעתי ערב אחד
בעודי שוכבת על מיטתי את אבא אומר לאמא שישנם שמועות
שממתיה כוהן גדול מרים את כס המרד. הלוואי. בינתיים
אנחנו כאן מחכים לנס.

נשתמע לטוב, שלך מילכה בת אביחיל.